

4850.

Че Конституцията ни е мост
Към възжеланото народовластие,
Приемам с радост и въздигам тост
Със цялото си искрено пристрастие!

Но отведнъж оказва се, че тя
Била нуждаела се от тълкуване,
За да си трайно утвърди властта
Във родното законообразуване.

Дванайсет хранени жени, мъже,
Наметнати на магистрати с тогите,
Събирани от кол и от въже,
Ще бъдат между строгите най строги те.

И Свободата се оказва, значи,
Че към народа търси преводачи.

4851.

Безименни те бяха и безименни
Се втурнаха в тунела на властта,
За вестници от фотографии снимани,
Но пак в съюз със безименността.

Поред с възможното и невъзможното
Окрадоха народната хазна,
За изясняване не беше сложно то,
Но никой за вина не го призна.

Те нижеха се – тъмни привидения,
Без да оставят видима следа,
Които липсата на свое мнение
Смениха с правото да казват „Да”.

За тази им способност неразделна
Хранилка им гласуваха отделна.

4852.

На подлостта водата е незрима,
Но който нявга в нея се окъпе
За него става по-необходима
От всички негови привички скъпи.

Узнава, че е всъщност печеливша
Без някакви разноси да се влагат,
Че настояща е и нивга бивша
И ползва се, но и от нея бягат.

А подлеците днес се размножават
Светкавично по път съвсем безполов,
Едни на други важност си придават,
Но начинът на действие е солов.

На днешните и бъдещи диктатори
Успешно служат за катализатори.

4853.

Във случай, че съдбата на мнозина
Зависи от каприза на един,
Това за робството ни е причина
Във името на Бог-Отец и Син.

Смирението като добродетел
Е превъзнасяно от храм във храм
За славата на кой да е владетел
Със постоянен, но измислен плам.

Така възниква днешната държава
С реален вожд и със измислен Бог,
Която с леснина се управлява
За гарантиран от войската срок.

А колко дълго може той да трае
Политологът само ще узнае.

4854.

*Атомни оръжия: Русия(4477), САЩ(3708),
Китай(350), Франция(290),
Англия(180), Пакистан(165), Индия(160),
Израел(90), Сев.Корея(20) "Тайм" 1/15/23)*

Обзети от от самоубийствен бяс
Сме всички във общопланетна треска,
На разума спасителния глас
От дива ярост заглушен е днеска.

Провиждам как пред смаяния взор
Във трупове превръщат се числата
И как във безвъздушния простор
Превръща се в космичен прах Земята.

Животът, редкият пресветъл цвят,
Отглеждан тука милион години,
Се готви да напусне този свят
И във небитието да премине.

А има хора в тези дни сурови,
Които да помогнат са готови.

4855.

Във битките извън и в обществото
Излиза победител често злото,

А не тъй както днес са възприети
Нещата от владици и поети!

Аз борих се за справедливост смело,
Въоръжен с правдата начело,

Но бях с куршум пронизан, след което
Дотътрих се до рая на небето

И във приятна Вечност без да бърза
Сам лично Бог ми раната превърза

А после и баласам ми даде даже
Тя с него два-три пъти да се маже.

От Онзи свят аз времето ще меря,
Но не със „днес“ и „утре. Само с „вчера“.

4856.

Безинтересно е каквото пишат
Обаче не, което премълчават,
Това те правят лесно, както дишат,
И с журналистика се препитават.

Словесният им слалом е без грешка,
Защото всяка грешка е опасна,
А за идейна някаква забегка
Вина им се приписва първокласна.

Така са задъжени да живеят,
На разни сили между менгемето
И справедливост никъде не сеят,

Но с обич я събират, за което
Понякога надигат своя глас
Със искане да са четвърта власт.

4857.

Цели роти идиоти
В мерцедеси и тойоти

Са превзели парламента
С мнозинство от сто процента.

Там редовно заседават
И закони сътворяват

Но народът ни отказва
Глупостите им да спазва,

А по-скоро предпочита
Във сметта да ги изрита,

Гдето сред боклуци родни
Те се чувстват най-свободни,

Но във твърде близки дати
Пак ще стават депутати.

4858.

Отблизо гледам образа му мил –
Детенце е на петдесет години,
На него Господ би му поверил
Дори ключа на райските градини.

И точно този слънчев господин
Такава крупна сума е откраднал,
Че даже дяволът в простора син
От чиста адска завист би припаднал.

В един джоб прокурорите държи,
Във другия послушните съдии,
По този начин нищо не дължи,
А и да има дълг, ще го покрие.

Властта си упражнява твърде вещо.
На крал подобен. Но и още нещо.

4859.

От време оно одата с лъжата,
Е свързана във нерушим съюз,
Но сатирата с истината свята
Да предизвикат могат земен трус.

Те могат, но докрай не се решават,
А одо-писците не чувстват срам –
Такива като Ломоносов дават
Одо-продукция на килограм.

Да пишеш оди за императрици
Престиж печелиш, но изгубваш чест,
Представяйки ги за вълшебни жрици,
Но с важен императорски адрес.

На Ломоносов никак не отива
Това - и му помагат да го скрива.

4860.

В деня, във който дървеното рало
Бе заменено от железен плуг,
Приключи се със селското начало,
Идилията селска бе дотук.

Смени си селянинът светогледа,
Не е по-умен, но пък захитря,
А топлото му чувство към съседа
Нечакано и бързо прегоря.

Едни стопани станаха ратаи,
А други взор отправиха в града,
На КОМАСАЦИЯТА* без да знае
Селякът стана жертва, за беда.

За спомен от годините чудесни
Остана сборникът „Народни песни”.

**Комасация – уедряване на поземлената
собственост*

4861.

Преди години скромен немски учен
Сравни за пръв път комунизма с рака,
Приеха опита за злополучен
И влезе на забравата във мрака.

За комунизма той е много точен
Заради свойството му да мутира
И влизайки във този кръг порочен
Какво ли не с успех да имитира.

Днес той червен е, утре розов, черен,
Жълт, виолетов, син и даже шарен,
На всички враг или приятел верен,
Зловещ нощес, с мир заран претоварен.

Единствената му всевечна страст
Е животинският му глад за власт.

4862.

*Таканареченият „Народен съд” издаваше след
9.9.44г присъди и за „великобългарски шовинизъм”.*

Бе родолюбието разрешено,
Но само до определен размер,
А после включваше се неизменно
Разследване от милиционер.

Нататък стигаше до следовател
С помощник някой виден комунист,
На принципите си последовател
И идеологически пречист.

А чичо ми на име Йосиф Робев
Бе призван пред висш Народен Съд
За придобития от него добив
На родолюбие по честен път.

И за любов към скъпия народ
Присъдата му беше „до живот”.

4863.

Когато комунизмът сам се срина,
Бе радостта ни доста боязлива,
Не вярвахме, че Живков си замина
И се смири без всяка съпротива.

Ченгета тайни и ченгета явни
В държавата ни се засуетиха
И предприеха мерки незабавни
Голямата промяна да е тиха.

На „Александър Невски” пред амвона
Се сбраха хора на политбюроото
Със свещ пред зипа си на панталона
И в унес слушаха херовикото*.

И аз бях там и тръпнех като тях,
Обвзет от праведен градивен страх.

**Херовико –църковна песен.*

4864.

Между избраници и избиратели
Отдавна връзката на съществува,
Излъганите гласоподаватели
Властта в резервен влог преобразува.

От там те гледат – горестни свидетели,
На безобразия от свое име,
А политическите добродетели
Са както винаги неуловими.

През своето почтено съществуване
Редовно сутрин стават, вечер лягат,
Със свято си право на гласуване

И свободата да не го прилагат,
Обричайки любимата си нация
На тих живот с „пасивна демокрация”.

4865.

Лиричният герой се приземи,
Тъгата му от тайните страдания
Към уличния шум се устреми
И смеси се с народните желания.

А скромни и разумни бяха те,
Но неудобни за осъществяване,
От власт, която планове плете
За собственото си обогатяване.

Ще може ли лиричният герой
Със своята исострена чувствителност
Да се пребори с мрачния застои
И да превърне бляна във действителност?

Не виждам на какво ли ще разчита,
Но все пак струва си да се опита.

4866.

Дебеловрати с тъмни очила...
Личи веднага, че са охранители,
Но те не пазят своите тела,
А скъпите народни предводители.

Избрани от народа със любов,
От нея те са смело защитавани,
При все че ползват божи благослов
И с оди от поети са възпявани.

На пазен вожд цената му расте,
А също и цената на охраната,
Такъв вожд всеки ще предпочете,
Пък бил той с прякор Пешо дамаджаната.

Така било е и така ще бъде,
Историята нека да ни съди!

4867.

Училището наше мило, родно,
Развъдник стар на доброта и знания,
Е неотскоро станало негодно
Без оглед на големите старания.

Макар че не желаем да признаем,
Сега на първо място са пороците –
Дали са собствени или под наем
Сме длъжни да обсъждаме в уроците.

Това събитие не се ли случи
В училището пак ще произвеждаме
Лъжи, че „който днес се учи,

Направо при успешите ще вреждаме”
А всеки ще се мъчи в трап помиен
Окаже ли се, че е безпартиен.

4868.

Бе време на съдбовни равносметки,
На труд и задължителен „разцвет”,
На преизпълнените петилетки
И на лъжи, че движим се напред.

Във хоровите песни за прогреса
Възпявахме мизерния си бит,
За враговете знаехме къде са
И всеки бе пребит или убит.

Не можехме без тях. Те бяха наши
Навек обединителни звена,
Каляваха в нас буйния кураж и
Ни готвеха за истинска война.

Но огънят в сърцата ни изстина,
Веднага комунизмът щом се срина.

4869.

При революции е обичайно
От глъбините тъмни най-напред
Да се надигне явно или тайно
Натрупаната там човешка смет.

Тя е готова вредом да безчинства,
Да граби и събаря трон след трон,
Да върши безобразия и свинства,
Но бива победен със закон.

У нас така, оказа се, не стана,
Смрадта, излязла на повърхността,
Отказа да си тръгне и остана
Да се охранва всякак от властта.

А ние с вдигната за кръст ръка
Се питаме без край: „Че как така?!”

4870.

Веднага след като превзе Тулон
Чин генерал превзе Наполеон,

Впоследствие и френската държава,
Която му се отплати със слава...

В България по френския модел
И очевидно със идейна цел

Сюрия цяла млади партизани
С пагони генералски увенчани

Зае се със старание и труд
Във летен жежък пек и зимен студ

Да създаде войска от богатири
А немците във ада да натири.

И много наша кръв биде пролята,
Но за беда, го няма резултата.

4871.

Понякога убиеца наказват
За някакво убийство тук и там,
Но масовите гробове отказват
Да проговорят. Аз от опит знам.

Убиецът на хиляди не може
Да бъде по закона обвинен,
Но аз предлагам да му се наложи
Присъдата, измислена от мен.

Да бъде длъжен без покой да слуша
На жертвите си трите имена,
А дойде ли му от това до гуша,
Чрез лудостта му ще го променя.

Тя с топли грижи ще го обкръжи,
Които няма той да издържи.

4872.

Не виждам някой да цени войната,
Но въпреки това тя съществува
Като изчадие на Сатаната,
Което за човешка кръв жадува.

Диетата му включва здрави хора,
От лекарски комисии подбрани,
Редиците им радост са за взора
И всеки готви се курбан да стане.

С размах човешката месомелачка
Си движи без прекъсване крилете
И с милиони жертвите си мачка
Докато слънцето на злобата им свети.

Човек с безмислието си не спори
И няма сили с него да се бори.

4873.

Прекрасното космическо творение,
Наречено от някого Земя,
Единствен кът е за увеселения –
И Бог това да схване съумя.

Но хората не съумяха. Впрегнати
Във някакъв самоубийствен бяс,
Оказаха се старшно те засегнати
От вируса на жаждата за власт.

Войните причиниха земетръсите,
А с тях и траен повсеместен мор,
Човеците, че тук не са с ума си те,
Разчу се във космичния простор.

И върху клона, близо до разклона,
Написаха „Тук е опасна зона!”

4874.

Не вярваше на мъдреците Сталин
И сталинчетата подобни бяха,
За мъдреците лагер специален
Да построят във Сибир те успяха.

Лисенковци науката превзеха
С обидно глупавите си брътвежи,
А Сталин за награда и утеха
Побърза подвига да отбележи.

Академици, видни генетици,
Позорно бяха бързо уволнени
И всичките с „аграрници-практици”
Необратимо бяха заменени.

Науката край руската каруца
До днес не крачи, а нещастна куца.

4875.

Ако при избора на депутати
Бдим както и при избора на диня,
Ще бъдем обезателно признати
За важни хора в нашата Родина.

При избора на диня се внимава,
Опипва се, със палец се почуква,
Като че ли с това ще се решава
Дали кълбото земно ще се спуква.

С избраника е случаят различен,
Той чрез партиен списък се промъква,
А ти понеже си без допир личен.
Друг някой вместо тебе го изтъква.

А аз си мисля кой ли днес би могъл
Да му даде „Мъртви души” от Гогол?

4876.

Четейки нявга родната История,
Съпреживявах българската слава,
Но сръбската История разтвори я
Пред моя взор съседната държава.

Там се твърди за старшни злодеяния,
Приписвани на българските войни
И сърбите без всяко колебание
За милост смятат, че не сме достойни.

Клио е муза, но от най-развратните,
Сред историците без срам живее,
Като събитията многократно те

Преправят, вдъхновявани от нея,
Признавайки: „човекът да проглежда,
Не се задава никаква надежда”.

4877.

Властта приличаше на всемогъща,
Но всъщност всемогъщи бяха хората,
Които властваха над всяка къща
И Маркс и Ленин бяха им опората.

Те знаеха какво е казал Ленин
И даже днешните му намерения,
Макар отдавна да лежи нетленен
На мавзолея в мрачните селения.

А тези намерения съвпадат
Чудесно на водача с интересите -
Вразите негови да не се щадят,
Щом влязат на закона зад завесите.

Идеите не биват нивга чужди,
Употребят ли се за лични нужди.

4878.

Невинните желаят съкровено
Оставени да бъдат на спокойствие,
Което е за тях предназначено
И лесно постижимо без геройства е.

Но точно то сега им се отказва
Под натиска могъщ на терористите,
А те лелеят в гневната си пазва
Ненавист към невинните и чистите.

Гнети ги кротката им ненамеса
Във ставащите огнени събития,
Но също и фактически, че те са

Встрани от днешните кръвопролития,
Вина, достатъчна, за да са газени,
А даже често и със смърт наказани.

4879.

Подложени на санитарна сеч
Германците уверено мълчаха,
Очаквайки доколко надалеч
На Хитлер хората да стигнат щяха.

Те действаха във пълен боен ред -
Медиците в одежди снежно бели,
На фюрера огромният портрет
Им сочеше поставените цели.

И всеки обявен за педераст,
За луд, сакат или туберкулозен,
Попадаше в безкрайната им власт
Към свят без горест, за да е извозен.

Това във същност беше само мост
Към бъдещ всеобхватен холокост.

4880.

Добре си спомням минали години,
Когато къщи ставаха руини

Под удари на бомбардировачи
На гибелта послушни разносвачи...

Тогава все пак виеха сирени,
Да бъдат жертвите предупредени,

А днес ракетите от небесата
Изстребват всичко живо на земята

При липса на ракети и сигнали,
Но само смърт и бъдещи медали

За войните, насочили ракети
По точно изчислените разчети.

Тях за вразите са предназначили
И със внезапен взрив са ги избили.

4881.

Сто века аз прелиствам век след век,
Животните край нас не се променят,
Но колко се е променил Човек!
Дали не му се сменил и генът?

Над всички твари той се извиси
И покори и суши, и морета,
От бяс и от зарази се спаси,
Изобрети мотора, самолета...

Но не можа да се освободи
От стария нагон да се убива,
Той него не успя да победи,
От него даже често се опива.

Сега е вече много улеснен –
С атомни бомби е въоръжен.

4882.

Бездарието е природен щит,
Бездарните не се самоубиват,
Бездарникът до смърт е упорит
И лаври за награда го обвиват.

Какъв би бил без него този свят?
Кой на нещата смисъла ще вдъхва?
Критиците на него се крепят,
Без него жизненият сок пресъхва.

Живей бездарнико! Бъди прочут!
Със пълни шепи пий световна слава!
Ти си нормален. Геният е луд.
Ти символ си на нашата държава.

На плещите ти тя се днес крепи
И всяко робство може да проспи.

4883.

За Айнщайн библията е наивна,
Но според мен това е ценна книга
Не само със божественост призивна,
Но и с въпроса, който тя повдига.

Добро и зло? Тях как да ги позная?
Не отговаря. Примери привежда
С условията как се влиза в рая
И как от там Човека Бог извежда.

Жестокости изреждат се безстрастно
Като че ли настъпват безпричинно –
„Понеже” тука липсва безучастно,
Но изложението е картинно.

Да е безсмъртен Айнщайн ще успее,
Но библията ще го надживее.

4884.

„Човек е мислещото същество”,
Това за всички нас ли се отнася?
Или сред всяко наше общество
И изключения се срещат маса?

Какво ли случва се във онзи ум,
Когато в пристъп мрачен и злокобен
На войнствен, щателно подържан шум,
Изпраща братята си в поход кобен?

От времето на каменния век
Подобна лудост вечно се повтаря,
Намирал се е винаги човек
Да я извършва в името на царя.

Човек разцепи атомните маси,
Но пък остави цяла глупостта си.

4885.

Крале не вършат мръсните дела,
Това се прави от специалисти,
Те справят се с човешките тела,
А кралските ръце остават чисти.

Петър Велики е единствен клал
Въстаналите недоволни люде,
Но примерът му див не е успял
Широко подражание да буди.

Велико разделение на труд!
Убийците по име кой ще помни!
Работят те усилено в зной и студ

Но постиженията им огромни
Остават в списъка на някой крал
Слугите си палачи не познал.

4886.

Египетските древни пирамиди
Са на властта всевечни модел,
На формата им може да завиди
В ръката жезъл, който е поел.

На робството в жестоките предели
Пирамидалност му придава мощ,
Един там на върха ще се засели,
А други му работят ден и нощ.

Властта на феодала е подобна,
Един командва целия феод
С наследственост, безспир едноутробна,
В която вярва целият народ.

В капитализма, силно подновен,
Властта е пак от същия десен.

4887.

Да почнем със почтено разбирателство,
Не подкрепих убийството на цар,
Но не заради титлите „сиятелство”
И „Бивший всероссийский господар”.

А главно затова, че е извършено
Убийство на какъв да е човек,
Човешко същество е в миг прекършено
От сили с неограничен обсег.

По ценност да групирате убитите
Е варварска жестокост на квадрат,
Макар че вие може да почитате,
Когото искате на този свят.

Не е за вярване, но то се прави
Във всичките напреднали държави.

4888.

За разлика от други стадни твари
Човека водят най-неподходящите
И всеки с препоръки го товари
Слепците, за да ръководят зрящите.

Как е родена тази уродливост?
Кой ѝ придава мощ и задължителност?
Къде е чувството за справедливост
И превъзнасяната строга бдителност?

Властта се състои от много дупки,
За подлещите те са улеснение,
Обект са на продажби и покупки
И на добри парични постъпления.

Но на въпросите, задавани отвред,
Все още няма правилен ответ.

4889.

За индексация на тиранията
Да ползват могат масата-човек,
До колко отразява поразията –
Погромът тежък ли е или лек.

Картрината не носи облекчение,
Освобождението е тиран!
След него българското население
Стопи се от стихийен ураган.

А после идва ред на Кобург-Готите
С изгубените паметни войни,
Но те ни съдят и зарад имотите,
Като капак на всички съсипни.

Сред статистическите ни тефтери
Ще трябва индекс друг да се намери.

4890.

При комунизма всеки бе следен
По принципа на “всеки срещу всеки”
И свише беше предопределен
Да крачи по червените пътеки.

Следяха членовете на ЦеКа
Под формата на тяхната охрана
И информация като река
Попълваше на ДеСе срочно плана.

Съсед доносничеше за съседа
Кога се буди, где се заседава,
А говедарът селските говеда
Идейно правилно ли просвещава.

И в такт със сталиновия доклад
Придвижвахме държавата назад.

4891.

Диктаторът се ражда постепенно,
Започва се със светъл идеал,
Със обич към народа (непременно!)
И с чин полковник или генерал.

Най-бързо се износва идеалът,
Защото всъщност е консуматив,
А после за проверка идва дялът
И на народа свободолюбив.

Оказва се, че той е недостоеен
На вожда за безкрайната любов,
Не следва неговия призив боен
И за сражения не е готов.

А вождът мисли се онеправдан
И от Историята неразбран.

4892.

Правдата е силен обвинител,
Но като защитник – много слаба,
Всеки тези свойства е изпитал,
Знаейки на този факт мащаба.

Но излъганите не са малко,
Броят им до днес е неизвестен
И е само празна залагалка
Да се търси признак повсеместен.

Може би съюз на местна почва
Между правда и лъжа се сключва,
Жертвата им правдата започва,
А лъжата после я приключва.

Нито с „не”, но нито и с „да”
Мога този слух да проследя.

4893.

Познавам доста днешни депутати,
Във парламента вписани по щат,
Те мислят, че народът там ги прати
Да упражняват ведър занаят.

И те участват скромно, точно, чинно,
Във гласоподавателния хор
С чела пречисти, със сърце невинно
И вперили във диригента взор.

На който влезе във фалшива тема,
За да обслужи върл партиен враг,
Торбичката с парите се отнема
И той остава клет, немил, недраг.

Такива случаи, макар и редки,
Създават доста интересни гледки.

4894.

Възвърнаха им нявгашните нивици
Тъй както искаха – в реален вид,
Възстановиха синурните ивици,
Очаквайки народът да е сит.

Но времето да върнат не можеха,
Необратим бе неговият път,
Земята им със данъци обложиха,
Но нямаше как тях да заплатят.

За старците не беше днес орането,
А младите живееха в града,
На хората и на земята раните
Не могат да зарастнат без следа.

И селото във нашата Родина
От земен рай превърна се в пустиня.

4895.

От името на ред нормални хора
Обичам да задавам ред въпроси,
Но те сега домуват във затвора,
Отказвал всеки подкупи да носи.

А всичко вързано е със цената,
Съдът увеличи ли строгостта си,
На подкупа расте величината
И пълни каси странни, но познати.

Престъпност и законност в надпревара
Градят и укрепяват своята връзка,
Като така поделят си товара
Мъглата, който пред Темида пръска.

Прокуратурата, за да замлъкне,
Законността ще трябва да поскъпне.

4896.

Една загадка все още се бистри
Във прелестния поетичен свят
Откакто с длъжностите на министри
Поети искат да се назначат.

Навярно вдъхновени са от Гьоте
И политическия му уклон
До като министър той работи,
Но тук "Comparaison n'est pas raison".

В страната министерската зараза
Достига заплашителен обсег,
Да си на пост министър се оказа
Гаранция за талантлив човек.

А колкото и да ми е приятно,
Не смея да съм с мнение обратно.

4897.

Деветдесетгодишните мрат лесно,
Но доста трудни са за оплаквачите,
Проблем за тях е как да кажат честно
„Защо тъй рано за към рая крачите?“

Сълзи, възможно е, и да се леят,
Но с искреност, пораждаща съмнение –
Деветдесетгодишните не ги жалеят –
Изпращат ги със скрито облекчение.

Постъпват по природните закони
На Север в царството на ескимосите,
Където старец себе си сам гони
При мечките, за да реши въпросите.

Добре е, че на този свят за слава,
Непогребан никой не състава.

4898.

Страната изобилства от предатели
И все от благородни потекло,
Над тях известни български писатели
Простираат свое щадещо крило.

Да, Телериг изменник е.... обаче...
Иванко за греха си съжалил,
А Кракра след изпълнена задача
Глава при гърците бил прислонил.

Предателите цяла са грамада,
Сред тях са типове , какви ли не,
Но зарад идващата смяна млада,
Да им признаем делото поне!

Че ще последват много повторения,
Това е вероятно без съмнение.

4899.

За Путин знам, че е отвред описан,
Неясности не срещам засега,
Но съм пропуснал, в суети улисан,
На близките съветници кръга.

Навярно да се посъветва Путин
Е трудно за каквото и да е,
Защото той, във себе си залутан,
Не вярва на Медведев и Сие.

Безспорно всички висши подмазвачи,
Застанали около диктатор зъл
Подготвят предстоящите задачи.
Като че той до тях е сам дошъл.

В противен случай след престоя кратък
Ще бъдат те готови за Оттатък.